

Postanowienie z dnia 29 czerwca 2001 r.

I PKN 33/01

Wskazanie istotnego zagadnienia prawnego nie stanowi przeszkody dla odmówienia przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli rozstrzygnięcie tego zagadnienia wykraczałoby poza zakres rozpoznania sprawy określony w art. 393¹¹ § 1 KPC.

Sędzia SN Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 czerwca 2001 r. sprawy z powództwa Mariana M. przeciwko Polskiej Żegludze Morskiej w S. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z dnia 27 września 2000 r. [...]

o d m ó w i ł przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 27 września 2000 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Szczecinie z dnia 31 marca 2000 r. oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy, stwierdzając bezzasadność zarzutów apelacji, w szczególności wskazał na to, że ustalenia faktyczne wyroku Sądu Pracy zostały niewadliwie wyprowadzone z niebudzącej zastrzeżeń oceny zebranego w sprawie materiału. Decydujące znaczenie miało ustalenie, że powód ze swej winy dopuścił się ciężkiego naruszenia swych obowiązków pracowniczych wobec pozwanego pracodawcy (art. 52 § 1 pkt 1 KP) z powodu nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy od dnia 14 grudnia 1998 r. do czasu rozwiązania umowy o pracę z dniem 11 stycznia 1999 r. bez wypowiedzenia.

Kasacja powoda zawiera wskazanie podstaw kasacyjnych określonych w art. 393¹ pkt 1 i 2 KPC. Jako na naruszenie prawa materialnego powołano się na naruszenie określonych postanowień umowy zawartej między stronami w związku z art. 38 KC i art. 300 KP, w związku z art. 3¹ KP. Natomiast w zakresie podstawy procesowej kasacja powołała się na naruszenie art. 378 KPC w związku z art. 379 pkt 5 KPC „przez nieustosunkowanie się do wszystkich zarzutów podniesionych przez skarżącego w apelacji... a przez to uniemożliwienie powodowi ochrony swych praw”.

Przedstawiając okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji (art. 393³ § 1 pkt 3 KPC w związku z art. 393¹ KPC) podniesiono przede wszystkim nieważność postępowania wynikającą z zarzuconej wadliwości uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Ponadto, według strony powodowej, w sprawie występują istotne zagadnienia prawne związane ze skutecznością oświadczenia woli także w kontekście skuteczności wskazanego wyroku Sądu Pokoju w Luksemburgu.

Sąd Najwyższy stwierdzając, że:

- kasacja w sposób oczywiście bezpodstawny łączy zarzucone przez siebie niedokładności (według oceny powoda) uzasadnienia wyroku z nieważnością postępowania wynikającą jakoby z pozbawienia strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 KPC w związku z art. 393 § 2 KPC);
- podstawa faktyczna zaskarżonego wyroku nie została w kasacji zakwestionowana, wobec braku odpowiedniej podstawy procesowej (por. art. 393¹¹ § 1 i § 2 KPC);
- ocena prawna wyroku dotyczy zastosowania art. 52 § 1 pkt 1 KP do ustalonej podstawy faktycznej, w której podniesione w kasacji zagadnienia prawne, bądź nie występują, bądź nie są istotne;
- zachodzą przyczyny odmówienia przyjęcia kasacji do rozpoznania w rozumieniu art. 393 § 1 KPC - orzekł stosownie do art. 393⁷ § 1 KPC.

=====